

כשהייתי קטנה תמיד חלמתי להיות טייסת בצה"ל. היום אני בת 19, והגוף כואב לי מעצם המחשבה לקחת חלק בארגון כוחני כלשהו.

מעל לשנה שאני מבקשת לתרום את חלקי לחברה בדרך של שירות לאומי. על מנת לקבל פטור מטעמי מצפון נדרשתי לעמוד בפני ועדה צבאית. הועדה דחתה את בקשתי פעמיים, משום שחברי הועדה לא השתכנעו ש"טעמים שבמצפון" הם אלו שמניעים אותי. ב-12 ביולי 2017, יום הגיוס המיועד שלי, אסרב להתגייס לצה"ל, ואבחר לשאת את המחיר הנדרש בעבור מצפוני.

מלחמת "צוק איתן" הייתה המלחמה הראשונה שחוויתי כאדם בוגר. זיכרון משמעותי שנשאר איתי הוא הרגע בו הייתה אזעקה בזמן פעולה שלי ב"מכבי צעיר". לקחתי את החניכים הקטנים למקלט והבנתי עם איזו תחושה של פחד ושנאה ילדים גדלים במדינה שלנו. מתבגרים לתוך מציאות של אלימות כמובנת מאליה.

הרגשתי שהערכים על פיהם חונכתי – ציות לחוק ותרומה לחברה – חייבים להתקיים לצד ערכים אחרים בהם אני מאמינה בכל ליבי – קדושת חיי אדם באשר הוא אדם והתנגדות לאלימות. לכן ניסיתי בכל כוחי למצוא דרך להתאים את עצמי לצה"ל, אבל הבנתי שאם אני רוצה לחיות בשלום עם עצמי לא אוכל להיות חיילת. לא מורה-חיילת ולא פקידה. לא אוכל להיות חלק באף ארגון מיליטריסטי.

בשלוש השנים האחרונות הייתה לי את הפריווילגיה להכיר חברים וחברות מהשטחים הפלסטינים, מירדן וממדינות נוספות. הכרתי את האנשים, הסיפורים האישיים ולא את התפיסות לפיהן חונכנו.

כך התחזקה בי ההבנה שאני לא מוכנה לקדש את האלימות והמוות, שהאהבה שאני חשה כלפיי חברותי מנתניה זהה לזו שאני חשה כלפיי חברותי מחברון. ומתוך המקום הזה הבנתי, שאני לא מוכנה לקחת חלק בדיכוי של עם אחר, שאינני מאמינה בחומות אלא ביצירת גשרים.

אינני עוצמת עיניים נוכח המציאות המורכבת בה אנו חיים, הפיגועים והמלחמות, אך אני מאמינה שקונפליקטים מכל סוג שהוא לא יכולים להיפתר באמצעות נשק ואלימות. אני מאמינה שחיי כל אדם הם בעלי ערך, ועל כל אחד ואחת מאתנו לעשות את כל שביכולתם כדי לשנות את המציאות.

אינני מפנה אצבע מאשימה אל אף חייל או חיילת, אל אף אדם שרואה את החיים אחרת ממני. אך הייתי רוצה להאמין שבמדינה דמוקרטית, יש מקום לכולנו לחיות ולעשות למען חיים בריאים יותר. חיים שבהם כל היושבים על חלקת האדמה הזו, ישראלים ופלסטינים, יהיו חופשיים ועצמאיים באמת. וזאת הדרך שלי.

אני רואה בסירוב שלי כצעד אקטיבי, הצגת אלטרנטיבה למציאות האלימה בה התרגלנו לחיות.

למען ביטחון אמיתי, אני מאמינה שחייבת להיות דרך אחרת.

נועה גור גולן